

↑ Busta Františky Plamínkové. Zdroj: Národní muzeum / Bust of Františka Plamínková. Source: National Museum

Eseje
CZ + EN

Acta Musei Nationalis Pragae Historia 80/2026/4
DOI: 10.37520/amnph.2026.028

Jitka Gelnarová

Život jedné busty: pohyby paměti na Františku Plamínkovou v Národním muzeu (CZ)

Předložená práce vznikla za finanční podpory Ministerstva kultury v rámci institucionálního financování dlouhodobého koncepčního rozvoje výzkumné organizace Národní muzeum (DKRVO 2024–2028/12.II.a, 00023272).

Jitka Gelnarová,
Národní muzeum, Oddělení novodobých českých dějin,
jitka.gelnarova@nm.cz

Tři fotografie zachycují tentýž předmět: busta v koutě, busta v dílně, busta v expozici. Každá z nich ukazuje jiný moment důležitý z hlediska paměti na Františku Plamínkovou.

Co znamená busta v koutě muzea? Co v dílně? Co v expozici? Předměty, stejně jako lidé, mají svůj životopis, jejich význam se mění v čase a kontextu. Podle Chrise Gosdena a Yvonne Marshall je právě biografický přístup klíčový pro pochopení jejich významu. Abychom předmětům porozuměli, musíme sledovat kulturní kontexty, ve kterých vznikly, a zároveň nové podmínky, do kterých se dostaly.[1] V životopise předmětu se mohou odrážet proměny sociálních vztahů, včetně proměn paměti. Tyto posuny můžeme sledovat ve fyzické podobě předmětu, v jeho pohybu v prostoru i v proměnách jeho postavení v rámci paměťové instituce.

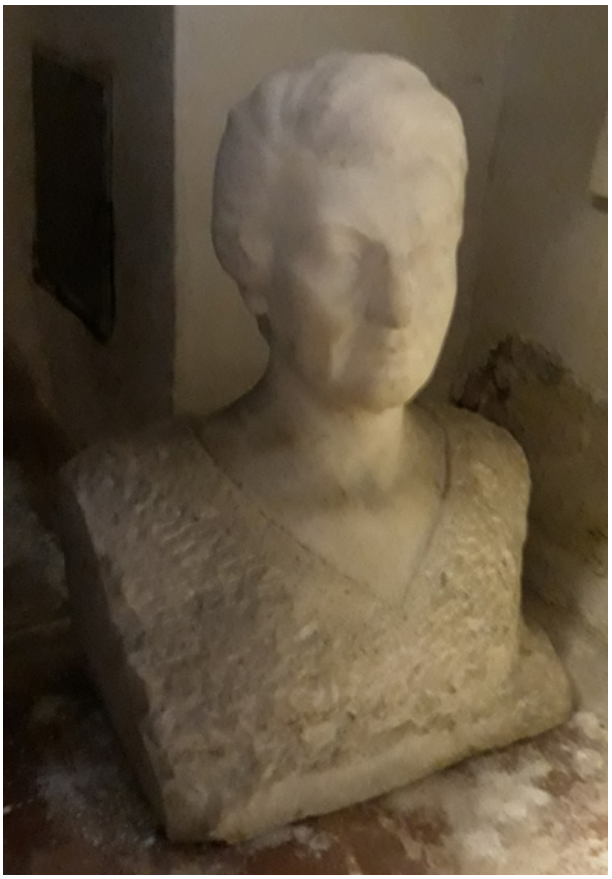
Tento text sleduje jednu bustu, její pohyb v prostoru a proměny jejího institucionálního postavení a ptá se, co nám mohou říct o proměnách paměti na Františku Plamínkovou. Navazuje na kratší text v publikaci *Nepoddajné předměty*.[2] V něm jsem cestu busty interpretovala jako metaforu návratu Plamínkové do kolektivní paměti. Nový text na tuto interpretaci navazuje, rozvíjí ji však prostřednictvím podrobnější biografie předmětu a analýzy mechanismů institucionální paměti a zároveň rozšiřuje biografii busty o další fázi.

Vytvoření busty – tvorba paměti

Tři fotografie nezachycují všechny klíčové momenty života busty. Chybí mezi nimi její vznik, její osudy před příchodem do Národního muzea i samotné darování muzeu. Co tedy předcházelo bustě v koutě?

Vytvoření majestátní busty z bílého mramoru můžeme vnímat jako akt tvorby paměti. Bustu vytvořila sochařka Karla Vobišová patrně v poválečných letech; publikace věnovaná její tvorbě ji datuje přibližně do roku 1950.[3] Darovací listina dokládá, že účel vzniku busty byl komemorativní. Dárkyně Marie Vinklářová zde výslovně říká, že dílo bylo vytvořeno proto, *„aby byla zachována památka“* na její sestru Františku Plamínkovou.[4] Přibližná poválečná datace busty zároveň otevírá vedlejší otázku, podle jakých předloh Karla Vobišová pracovala. Ve fondu Františky Plamínkové v Archivu Národního muzea se dochoval soubor fotografií zachycujících její tvář z různých úhlů.[5] Plamínková na nich má navíc podobný účes

1 Chris GOSDEN – Yvonne MARSHALL, The Cultural Biography of Objects, *World Archaeology* 31, 1999, č. 2, s. 169–170, 173.
2 Jitka GELNAROVÁ, *Nepoddajné předměty. Ženská hnutí a feministický aktivismus ve sbírkách Národního muzea*, Praha 2024, s. 120–123.
3 Karel Václav ŽÁK (sest.), *O tvorbě první české sochařky Karly Vobišové*, [Praha]: Kruh přátel díla Karly Vobišové, 2018, s. 56.
4 Národní muzeum, Knihovna Náprstkova muzea, darovací listina Marie Vinklářové, 9. 12. 1960.
5 Archiv Národního muzea, fond Františka F. Plamínková (1875–1942), Ilustrační materiál, Portréty, fotografie zralý a pozdní věk.

↑ Busta v koutě depozitáře Knihovny Náprstkova muzea, 2019 / Bust in a corner of the depository of the Náprstek Museum Library, 2019

jako na bustě. Nelze doložit, zda měla Vobišová tyto fotografie při práci k dispozici, jejich možné využití jako předlohy však nelze vyloučit.

Darování muzeu – snaha paměť institucionalizovat

V roce 1960 darovala bustu Národnímu muzeu, konkrétně Náprstkově muzeu, sestra Františky Plamínkové Marie Vinklářová *„s tím, že bude v budoucnu umístěna v oddělení ženského hnutí českého“*.[6] Vinklářová se podílela také na předání dalších částí hmotného odkazu své sestry Národnímu muzeu – její písemné pozůstalosti Archivu Národního muzea[7] a v roce 1956 také knihovny z pozůstalosti Františky Plamínkové do Náprstkova muzea.[8] Marie Vinklářová se tak stala důležitou aktérkou uchovávání hmotného odkazu své sestry v Národním muzeu. Darování busty můžeme vnímat jako pokus o institucionalizaci paměti na Plamínkovou. Ukazuje, že tento proces nemusí být iniciován samotnou institucí, ale může vycházet i zvenčí. Vinklářová zároveň jasně formulovala představu o institucionální budoucnosti samotné busty: měla být umístěna v *„oddělení ženského hnutí českého“*.[9] Plamínková tak měla být prostřednictvím busty institucionálně připomínána právě jako představitelka českého ženského hnutí. Sama institucionalizace ovšem nezaručila viditelnost.

Busta v koutě – zapomnění i uchování

Fotografie busty v koutě depozitáře Náprstkova muzea umožňuje dvojí čtení. Bustu v koutě můžeme interpretovat jako neviditelnost a zapomnění, sama fyzická podoba předmětu, jeho zašlost tady reprezentuje proces zapomínání. Na druhou stranu busta v koutě znamená také přítomnost předmětu v muzeu, jeho uchování. Busta je pro veřejnost sice neviditelná, ale právě díky instituci stále fyzicky existuje a může být znovu „aktivována“. Busta v koutě depozitáře je „potenciální pamětí“.

Evidence – institucionální mechanismus viditelnosti/neviditelnosti

Může se předmět v rámci instituce ztratit, respektive stát se neviditelným, aniž by zmizel fyzicky? Může „zmizet“ prostřednictvím institucionálních struktur? Zařazení předmětu v rámci struktury muzejní instituce má zásadní vliv na to, zda a jak se k němu můžeme dostat a dozvědět se o něm, ať již jako badatelé a badatelky zvenčí, nebo jako pracovníci a pracovnice instituce. Forma evidence je součástí institucionálního postavení předmětu.

6 Národní muzeum, Knihovna Náprstkova muzea, darovací listina Marie Vinklářové, 9. 12. 1960.
7 František JANÁČEK, *Františka F. Plamínková. Inventář archivní pozůstalosti*, Archiv Národního muzea, Praha 1971.
8 Národní muzeum, Knihovna Náprstkova muzea, dopis Knihovny Náprstkova muzea správnímu výboru Společnosti Boženy Němcové, 10. 12. 1958.
9 Národní muzeum, Knihovna Náprstkova muzea, darovací listina Marie Vinklářové, 9. 12. 1960.

Pokud jde o bustu, ta byla vedena v Náprstkově muzeu jako součást knihovny, nikoli některého ze sbírkových oddělení muzea. V rámci knihovny (podobně by to bylo i v archivu) však trojrozměrný předmět netvoří základ souboru, ale spíše jeho doplněk. Busta tak byla jakýmsi dodatkem torza osobní knihovny Františky Plamínkové – knihovního souboru, který Knihovna Náprstkova muzea spravuje.[10] Nevztahoval se na ni tedy stejný režim evidence a ochrany jako na sbírkový předmět.

Způsob evidence předmětu a spolu s ním i jeho postavení v rámci muzejní instituce se mohou měnit, jako se to v roce 2020 stalo i u této busty. Z dodatku ke knihovně se stal sbírkový předmět. Busta se stala součástí sbírky Národního muzea, podsbírky novodobých českých dějin, evidované v Centrální evidenci sbírek vedené Ministerstvem kultury. Je tak začleněna do systému sbírkové evidence, jehož smyslem je mimo jiné bránit tomu, aby předmět institucionálně „zmizel".

„Na světle" se busta poprvé objevila ještě v době, kdy se fyzicky nacházela v depozitáři – v dokumentu České televize *Zapomenutá Františka Plamínková*, který měl premiéru v roce 2020.[11] V této době bylo zároveň rozhodnuto o jejím vystavení, nejprve na výstavě *Za volební právo žen*, konané u příležitosti stého výročí ústavy z roku 1920, která ženám v Československu garantovala volební právo.[12]

↑ Busta v restaurátorské dílně v Ústředním depozitáři NM v Terezíně, 2019–2020 / Bust in the conservation workshop at the National Museum's Central Depository in Terezín, 2019–2020

Busta v dílně – péče a nové přikládání hodnoty

Na další fotografii vidíme bustu v restaurátorské dílně. Aby mohla být vystavena, bylo potřeba ji důkladně očistit. Restaurování je aktem péče o předmět, zároveň ho ale můžeme interpretovat jako nové přikládání hodnoty. Přesun do dílny i samotná změna vzhledu – očištění busty – tak znamenaly další změnu způsobu zacházení s předmětem a jeho „postavení" v rámci instituce.

Busta na vozíku zároveň znamená pohyb, posun směrem na světlo. Fyzická cesta busty z kouta přes restaurátorskou dílnu na světlo je metaforou pohybu Plamínkové směrem do kolektivní paměti. Tento pohyb busty je součástí širšího procesu návratu Plamínkové do kolektivní paměti, na němž se podílejí různé občanské iniciativy i veřejné instituce včetně Národního muzea.

10 Viz studie Gabriely Dudekové Kováčové a Daniela Hupka věnovaná knihovně Františky Plamínkové v tomto monotematickém čísle časopisu.

11 *Zapomenutá Františka Plamínková*, režie Zuzana ZEMANOVÁ, Česká televize, 2019, 52 min. Dostupné online: https://www.ceskatelevize.cz/porady/11787255937-zapomenuta-frantiska-plaminkova/

12 *Za volební právo žen!*, Národní muzeum, blíže viz: https://www.nm.cz/navstivte-nas/program/vystavy/za-volebni-pravo-zen

↑ Busta ve stálé expozici *Dějiny 20. století*, Nová budova Národního muzea, 2024 / Bust in the permanent exhibition *History of the 20th Century*, New Building of the National Museum, 2024.

Bustárium – kanonizace

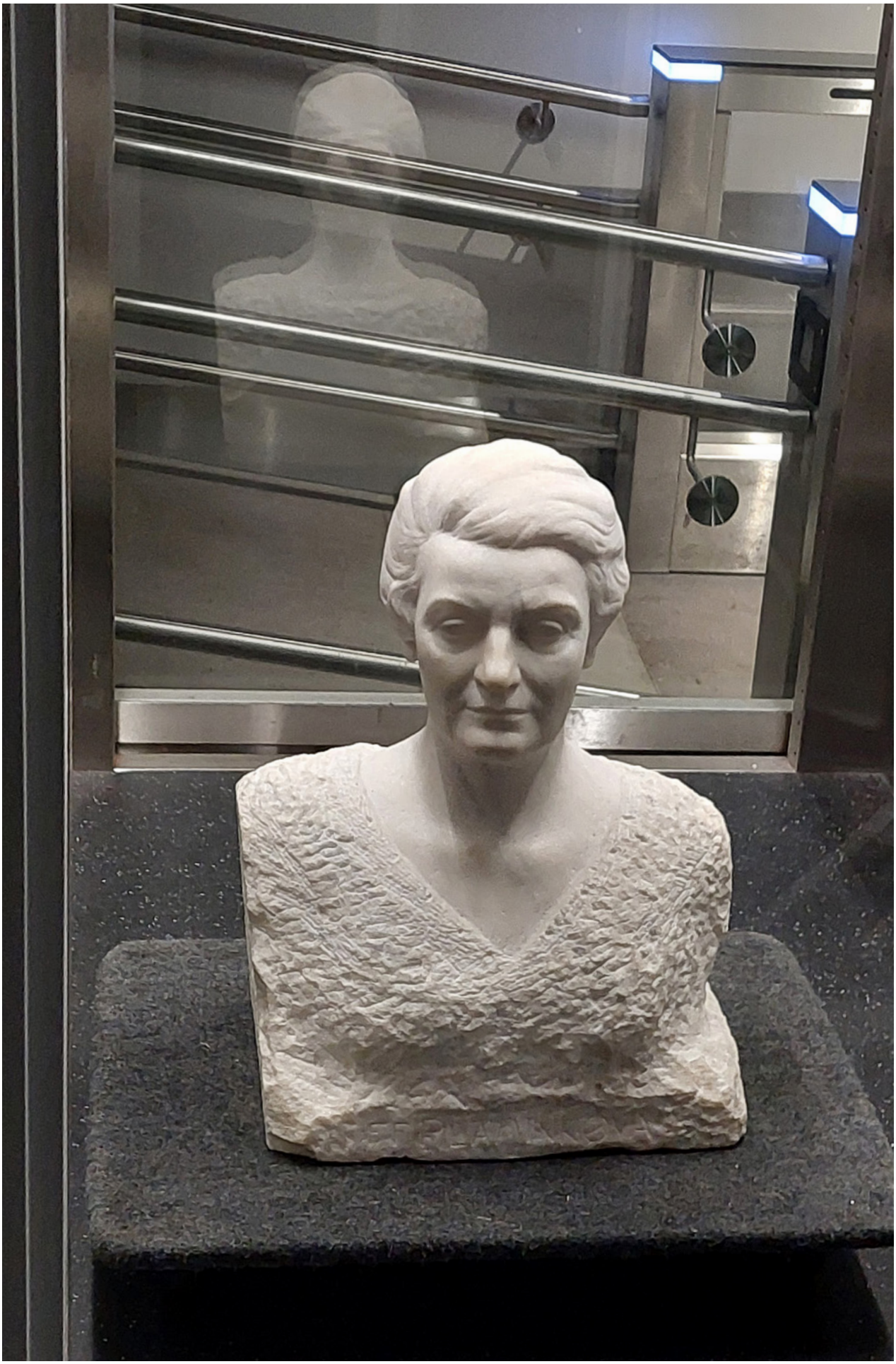
V roce 2021 došlo v životě busty k zásadnímu zlomu. Po výstavě *Za volební právo žen* busta nesměřovala zpět do depozitáře, ale stala se součástí stálé expozice Národního muzea *Dějiny 20. století*.[13] Z dočasného pobytu na světle se tedy stal pobyt trvalý. Byla umístěna v tzv. bustáriu, prostoru, který tvoří busty *„významných osobností českých a československých dějin“* 20. století. Její vstup do expozice tak zároveň můžeme číst jako vstup do určitého kánonu, kam se dostala jako jedna z pouhých tří žen.

Samostatná výstava – posun v hierarchii paměti

U příležitosti 150. výročí narození Františky Plamínkové Národní muzeum v roce 2025 otevřelo výstavu *Františka Plamínková a my*. Busta s jejím otevřením sice putuje ze čtvrtého patra níže, ale hierarchicky výše. Stává se úvodním a hlavním exponátem samostatné výstavy věnované Plamínkové.

K propagaci výstavy zveřejnilo Národní muzeum na svém instagramovém účtu kratičké video, kde se v hlavní roli ocitla právě Plamínkové busta. Video začíná ve zmíněném bustariu expozice *Dějiny 20. století*, které se nachází ve 4. patře Nové budovy Národního muzea. Dva muži s bílými rukavicemi opatrně sundávají bustu z piedestalu a přesouvají ji na vozík. V bustáriu zavládne šum. Oživlé busty významných mužů české a československé historie se zajímají, co se to děje. Ptají se jeden druhého, kdo to je, kam jde, a posuzují, jestli má nárok na

13 Dějiny 20. století, Národní muzeum, blíže viz: https://www.nm.cz/historicke-muzeum/dejiny-20-stoleti

↑ Busta ve výtahu – míří na samostatnou výstavu věnovanou Františce Plamínkové, 2025. / Bust in the lift, on its way to an exhibition dedicated to Františka Plamínková, 2025.

samostatnou výstavu. Poslední slovo má Masaryk, který diskuzi uzavře slovy *„Pryč s dvojí morálkou, i ženy mají nárok na samostatnou výstavu“*. A busta Plamínkové na vozíku vstupuje do výtahu…[14]

Už nejde jen o to „dostat se do kánonu“. Plamínkové busta už není jednou z mnoha, ale stává se ústředním exponátem samostatné výstavy věnované přímo této osobnosti. Muzeum ve videu nejen že nechává bustu fyzicky opustit jeden paměťový kontext a vstoupit do jiného, ale zároveň z toho vytvoří příběh o tom, kdo si zaslouží být připomínán. Instituce sama svůj akt paměti veřejně komunikuje. Oživlé mužské busty tu diskutují, zda *ona* má nárok na samostatnou výstavu. Video tak explicitně tematizuje otázku, kdo má nárok na institucionální připomínání.

Biografie jedné busty nám ukazuje, že paměť není binární stav zapomenuto/připomínáno. Umožňuje nám sledovat různé režimy existence paměti – její vytváření, institucionalizaci, neviditelnost, uchování v latentní podobě, institucionální evidenci, péči, kanonizaci a nové přehodnocování statusu.

14 Národní muzeum, *Františka Plamínková a my*, YouTube Shorts, dostupné zde: https://www.youtube.com/shorts/O4A045hiNN0

Essays
CZ + EN

Acta Musei Nationalis Pragae Historia 80/2026/4
DOI: 10.37520/amnph.2026.028

Jitka Gelnarová

The Life of a Bust: Shifts in the Memory of Františka Plamínková at the National Museum (EN)

This work was carried out with financial support from the Ministry of Culture as part of the institutional funding for the long-term strategic development of the National Museum as a research organisation (DKRVO [Long-term conceptual development of a research organisation] 2024–2028/12.II.a, 00023272).

Jitka Gelnarová,
National Museum, Department of Modern Czech History,
jitka.gelnarova@nm.cz

Three photographs capture the same object: a bust in a corner, a bust in a workshop, a bust on display. Each one depicts a different moment that is significant in terms of the memory of Františka Plamínková. What does a bust in a corner of the museum mean? What about one in a workshop? What does a bust on display mean? Objects, just like people, have their own "biography"; their significance changes over time and depending on context. According to Chris Gosden and Yvonne Marshall, it is precisely this biographical approach that is substantial for understanding an object's significance. To understand objects, we must examine the cultural contexts in which they were created, as well as the new circumstances into which they have been placed.[1] An object's biography may reflect shifts in social relations, including shifts in memory. We can observe these shifts in the physical form of objects, in their movement through space, and in the changes to their status within a memory institution.

This text traces the journey of a single bust, its movement through space and changes of its institutional status, and asks what these might tell us about the shifts in the memory of Františka Plamínková. It expands on a shorter text in the publication titled *Nepoddajné předměty [Unruly Objects]*.[2] In that text, I interpreted the bust's journey as a metaphor for Plamínková's return to the collective memory. The new text builds on that interpretation, but develops it further through a more detailed biography of the object and an analysis of the mechanisms of institutional memory, whilst also extending the bust's biography to include another phase.

Creating a Bust – Shaping a Memory

These three photographs do not capture all the key moments in the bust's life. What is missing is its creation, its history prior to its arrival at the National Museum, and the actual donation to the museum itself. So, what happened before the bust was placed in the corner?

We can view the creation of this majestic white marble bust as an act of constructing memory. The bust was created by the sculptor Karla Vobišová, probably in the post-war years; a publication devoted to her work dates it to around 1950.[3] The deed of donation confirms that the bust was created for commemorative purposes. The donor, Marie Vinklářová, expressly states here that the work was created *"to preserve the memory"* of her sister, Františka Plamínková.[4] The bust's

1 Chris GOSDEN – Yvonne MARSHALL, The Cultural Biography of Objects, *World Archaeology* 31, 1999, no. 2, pp. 169–170, 173.
2 Jitka GELNAROVÁ, *Nepoddajné předměty. Ženská hnutí a feministický aktivismus ve sbírkách Národního muzea*, Prague 2024, pp. 120–123.
3 Karel Václav ŽÁK (ed.), *O tvorbě první české sochařky Karly Vobišové*, [Prague]: Kruh přátel díla Karly Vobišové [Circle of Friends of Karla Vobišová's Work], 2018, p. 56.
4 National Museum, Náprstek Museum Library, Marie Vinklářová's Deed of Donation, 9 December 1960.

approximate post-war dating also raises the related question of which models Karla Vobišová used as references. A collection of photographs depicting Františka Plamínková's face from various angles has been preserved in the Františka Plamínková Collection at the Archive of the National Museum.[5] Moreover, Plamínková has a similar hairstyle in these photographs to that on the bust. It cannot be proven whether Vobišová had these photographs at her disposal whilst working, but their possible use as references cannot be ruled out.

Donation to the Museum – An Effort to Institutionalise Memory

In 1960, Marie Vinklářová, the sister of Františka Plamínková, donated the bust to the National Museum, specifically to the Náprstek Museum. She donated the bust to the museum *"on the understanding that it would in future be placed in the section on the Czech women's movement"*.[6] Vinklářová was also involved in donating other parts of her sister's tangible legacy to the National Museum – her personal papers to the Archive of the National Museum[7] and, in 1956, the library from Františka Plamínková's estate to the Náprstek Museum.[8] Marie Vinklářová thus became a central figure in preserving her sister's tangible legacy at the National Museum. The donation of the bust can be seen as an attempt to institutionalise the memory of Plamínková. It demonstrates that this process does not necessarily have to be initiated by the institution itself, but can also originate from outside. At the same time, Vinklářová clearly articulated her vision for the institutional future of the bust itself: it was to be placed in the "department of the Czech women's movement".[9] The bust was thus intended to serve as an institutional tribute to Plamínková specifically as a representative of the Czech women's movement. However, institutionalisation alone did not guarantee visibility.

A Bust in the Corner – Oblivion and Preservation

The photograph of a bust in the corner of the Náprstek Museum depository allows for a dual interpretation. We can interpret the bust in the corner as symbolising invisibility and oblivion; the very physical form of the object and its dilapidated state represent the process of oblivion. On the other hand, the bust in the corner also signifies the object's presence in the museum and its preservation. Although the bust is invisible to the public, it is precisely thanks to the institution that it still physically exists and can be "reactivated". The bust in the corner of the depository is a "potential memory".

Records – An Institutional Mechanism of Visibility/Invisibility

Can an object within an institution be lost, or rather become invisible, without physically disappearing? Can it "disappear" through institutional structures? The classification of an object within the structure of a museum institution has a fundamental influence on whether and how we can access it and learn about it,

5 Archive of the National Museum, Františka F. Plamínková (1875–1942) Collection, Illustrative material, Portraits, photographs from her mature and later years.
6 National Museum, Náprstek Museum Library, Marie Vinklářoá's Deed of Donation, 9 December 1960.
7 František JANÁČEK, *Františka F. Plamínková. Inventář archivní pozůstalosti*, Archive of the National Museum, Prague 1971.
8 National Museum, Náprstek Museum Library, letter from the Náprstek Museum Library to the Governing Board of the Božena Němcová Society, 10 December 1958.
9 National Museum, Náprstek Museum Library, Marie Vinklářová's Deed of Donation, 9 December 1960.

whether as external researchers or as staff members of an institution. The form of record-keeping is part of an object's institutional status.

As for the bust, it was catalogued at the Náprstek Museum as part of the library, and not as part of any of the museum's collection departments. Within the library (as would be the case in an archive), however, a three-dimensional object does not form the core of the collection, but rather serves as a supplement to it. The bust was thus a sort of addition to the remnant of Františka Plamínková's private library – a library collection mnaged by the Náprstek Museum Library.[10] It was therefore not covered by the same documentation and protection regime as a collection item.

The way an object is recorded, and with it its status within a museum institution, can change, as was the case with this bust in 2020. It was reclassified from an addition to the library to a collection item. The bust has become part of the National Museum's collection, specifically the sub-collection of modern Czech history, and is registered in the Central Register of Collections maintained by the Ministry of Culture. It is thus incorporated into the collection registration system, the purpose of which is, amongst other things, to prevent the object from institutionally "vanishing".

The bust first appeared "in the public eye" whilst it was still physically housed in the depository – in the Czech Television documentary *Zapomenutá Františka Plamínková [The Forgotten Františka Plamínková]*, which premiered in 2020.[11] At the same time, a decision was made to put it on display, initially at the exhibition *Za volební právo žen (For Women's Suffrage)*, held to mark the centenary of the 1920 Constitution, which guaranteed women the right to vote in Czechoslovakia.[12]

A Bust in a Workshop – Caring and Attributing a New Value

In the next photograph, we can see the bust in a conservation workshop. It had to be thoroughly cleaned before it could be put on display. Conservation is an act of caring for an object, but we can also interpret it as attributing a new value to it. The relocation to the workshop and the change in appearance itself – the cleaning of the bust – thus signified a further shift in the way the object is treated and its "status" within the institution.

The bust on a trolley also symbolises movement, a journey towards the light. The physical journey of the bust from the corner, through the conservation workshop and into the light, is a metaphor for Plamínková's journey into the collective memory. This movement of the bust is part of a wider process of Plamínková's return to the collective memory, in which various civic initiatives and public institutions, including the National Museum, are involved.

A Bust Gallery – Canonisation

In 2021, a major turning point occurred in the bust's history. Following the exhibition *Za volební právo žen* (*For Women's Suffrage)*, the bust did not return to the depository but became part of the National Museum's permanent exhibition *Dějiny 20. století* (*History of the 20th Century*).[13] Her temporary place in the spotlight has thus become permanent. It has been placed in the so-called "bust gallery",

10 See the study by Gabriela Dudeková Kováčová and Daniel Hupko on Františka Plamínková's library in this special issue of the journal.

11 *Zapomenutá Františka Plamínková*, directed by Zuzana ZEMANOVÁ, Czech TV, 2019, 52 min. Available online: https://www.ceskatelevize.cz/porady/11787255937-zapomenuta-frantiska-plaminkova/.

12 *Za volební právo žen!*, National Museum, see: https://www.nm.cz/navstivte-nas/program/vystavy/za-volebni-pravo-zen

13 *Dějiny 20. století*, National Museum, see: https://www.nm.cz/historicke-muzeum/dejiny-20-stoleti

a space comprising busts of "prominent figures from the Czech and Czechoslovak history" of the 20th century. Its inclusion in the exhibition can therefore also be interpreted as entry into a certain kind of canon, into which Plamínková has been admitted as one of only three women.

A Solo Exhibition – A Shift in the Memory's Hierarchy

To mark the 150th anniversary of Františka Plamínková's birth, the National Museum opened an exhibition in 2025 entitled *Františka Plamínková a my (Františka Plamínková and Us)*. Although the bust was moved down from the fourth floor for the opening, it has, in hierarchical terms, been elevated. It becomes the introductory and leading item of a solo exhibition dedicated to Plamínková.

To promote the exhibition, the National Museum posted a short video on its Instagram account, in which Plamínková's bust takes centre stage. The video begins in the aforementioned bust gallery of the *History of the 20th Century* exhibition, located on the 4th floor of the National Museum's New Building. Two men wearing white gloves are carefully removing the bust from its pedestal and are transfering it onto a trolley. A buzz of excitement fills the bust gallery. The "revived" busts of prominent men from Czech and Czechoslovak history are curious to know what is happening. They ask one another who she is, where she is going, and debate whether she is worthy of a solo exhibition. Masaryk has the final say, bringing the discussion to a close with the words: "Away with double standards – women are also entitled to a solo exhibition". And Plamínková's bust, on the trolley, is entering the lift…[14]

It is no longer simply a matter of "making it into the canon". Plamínková's bust is no longer just one of many, but is becoming the centrepiece of a solo exhibition dedicated specifically to this figure. In the video, the museum not only allows the bust to physically leave one context of remembrance and enter another, but also uses this to construct a narrative about who deserves to be remembered. The institution itself publicly communicates its act of remembrance. The animated male busts discuss whether *she* is entitled to a solo exhibition. The video thus explicitly addresses the question of who is entitled to institutional commemoration.

The biography of one specific bust shows us that memory is not a binary state of forgotten/commemorated. It allows us to trace the various modes of the existence of memory - its creation, institutionalisation, invisibility, preservation in latent form, institutional record-keeping, care, canonisation and the re-evaluation of its status.

14 National Museum, *Františka Plamínková a my*, YouTube Shorts, available online: https://www.youtube.com/shorts/O4A045hiNN0